Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαυβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος — *Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰανουαρίου 1906* — *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 8*

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἀλλὰ αἱ δύο νοσοκόμοι τῆς Ἰουλιέττας δὲν ἐννόησαν ἀφ' ὅ,τι εἶπεν οὔτε λέξιν.

Ἀπ' ἐναντίας τὸ πεινασμένον βλέμμα της ἦτο σαφέστατον. Ἡ

«Δὲν ἤξευρε πλέον τὴν ὥραν μὲ τὸ ὡρολόγι...» (Σελ. 57, στ. ά.)

Μάγγη ἤθελε νὰ τρέξῃ ἀμέσως εἰς τὴν κουζίναν διὰ νὰ φέρῃ τίποτε χορταστικὸν φαγητόν, ἡ γιαγιά της ὅμως ἔσεισε τὴν κεφαλήν. Ἔφερε τὸ ὡρολόγι τῆς καὶ, γελαστή, ἔδειξεν εἰς τὴν Ἰουλιέτταν τὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ὁ δείκτης διὰ νὰ τῆς δώσῃ καὶ ἄλλο φλυτζάνι. Τὸ βλέμμα τῆς Ἰουλιέττας ἐσυννέφιασε. Δὲν ἤξευρε πλέον νὰ εἰπῇ τὴν ὥραν μὲ τὸ ὡρολόγι. Εἶχε λησμονήσῃ τὰ πάντα, καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά της ἀκόμη. Δὲν τῆς ἔμεναν παρὰ τὰ ἔνστικτα τοῦ μικροῦ πλάσματος ποῦ ἔρχεται διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν, πεινᾷ, πονεῖ ἢ χαίρεται, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί.

Ἡ Μάγγη τῆς ὡμίλησε, μὲ πολλὰς χειρονομίας, ὑψώνουσα τὴν φωνήν της, ὅπως κάμνομεν ἐξ ἐνστίκτου ὅταν ὁμιλοῦμεν μὲ ξένους.

Κατ' ἀρχὰς ἡ Ἰουλιέττα δὲν ἀπήντησε διόλου. Ἡ προσπάθεια, τὴν ὁποίαν ἔκαμνε διὰ νὰ ἐννοήσῃ, ἦτο πραγματικῶς ὀδυνηρά, καὶ δι' αὐτὸ ἡ κυρία Χάρδυ διέταξε τὴν ἐγγονήν της νὰ σιωπήσῃ. Ἀλλὰ ἡ Ἰουλιέττα ἐκύτταζε διαρκῶς τὴν Μάγγην, μὲ τὸ ἐνδιαφέρον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κάθε παιδὶ ἔχει διὰ τὰ ἄλλα παιδιά, καὶ, ἐνδίδουσα τότε εἰς τὴν φυσικήν της ζωηρότητα, ἡ Μάγγη ἤρχισε πάλιν νὰ τῆς ὁμιλῇ, μὲ χειρονομίας καὶ φωνάς.

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω!

Ἡ Ἰουλιέττα ἔλεγεν αὐτὰς τὰς λέξεις πολὺ σιγανά, τὰς ἐπανελάμβανε μ' ἔν εἶδος ἀγωνίας, καὶ ἡ Μάγγη, ἀφ' ἑτέρου, ἔκαμνε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ μαντεύσῃ, ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τῆς μικρᾶς ξένης, τί τάχα νὰ ἐσήμαιναν αὐτὰ τὰ λόγια. Τὰ ἐπανελάμβανεν εἰς τὴν γιαγιά της, τὰ ἐπρόφερε δὲ μὲ ἀστειότατον τρόπον.

— *Δὲν τζέρω*... Ἴσως εἶνε αὐτὸ τὸ ὄνομα της, γιαγιά. Δὲν εἶνε εὔμορφο. Ἐμένα μ' ἀρέσει καλλίτερα ποῦ μὲ λένε Μάγγη Χάρδυ. Δὲν εἶνε ὅμως παράξενο νὰ ἔχουν στὸ φεγγάρι ἀλλοιώτικα ὀνόματα!

Ἡ Μάγγη ἐπέμενε τώρα περισσότερον ἀπὸ πρὶν εἰς τὸ νὰ θεωρῇ ὀρθὴν τὴν ἐξήγησίν της. Εἰς τὴν οἰκογένειάν της, οἱ ἄλλοι κατ' ἀρχὰς τὴν εἶχαν περιπαίξῃ, ἀλλὰ κατόπιν εὑρῆκαν ἀστείαν αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν. Καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἔλεγαν ἀλλέως τὴν μικρὰν ἄγνωστον παρὰ «τὸ φεγγαρόπαιδο». Ἡ Μάγγη ἠσθάνετο ὅτι εἶχεν ἐπικρατήσῃ ἡ ἰδέα της καὶ ἦτο κατενθουσιασμένη.

Ἡ ἀνάρρωσις τῆς Ἰουλιέττας ἦτο τόσον ταχεῖα ὅσον μακροχρόνιος ὑπῆρξεν ἡ ἀσθένειά της.

Ἡ γιαγιὰ ἔλεγε:

— Ἄμα γίνῃ ἐντελῶς καλὰ καὶ μάθῃ ἀρκετὰ ἀγγλικά, ὥστε νὰ συνεννοῆται, θὰ μᾶς πῇ τὸ ὄνομά της καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, καὶ θὰ γράψωμεν εἰς τὴν οἰκογένειάν της, ἡ ὁποία βέβαια θ' ἀνησυχῇ τώρα παραπολύ.

— Ὁ ταχυδρόμος δὲν πηγαίνει ἕως τὸ φεγγάρι, ἀπαντοῦσεν ἡ Μάγγη.

Αὐτὸ τὸ ἀγριοκόριτσο, τὸ ὁποῖον συνήθως ἔμενεν εἰς τὸ ὑπαιθρον, μακρὰν ἀπὸ τὸ σπίτι, μέσα στὰ δάση, ἢ ἐκάλπαζεν εἰς τὴν ράχιν ἑνὸς μικροῦ ἀλόγου, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἡμερώσῃ καὶ γυμνάσῃ ἐπίτηδες δι' αὐτήν, τώρα δὲν ἔφευγε βῆμα ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς Ἰουλιέττας. Τὰ δύο κοριτσάκια κατώρθωσαν πολὺ γρήγορα νὰ ταιριάξουν, καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν τὸ ἕνα χωρὶς τὸ ἄλλο. Ἡ Μάγγη ἐδίδασκεν εἰς τὴν μαθήτριάν της πολλὰς ἀγγλικὰς λέξεις, διότι τῆς ἔδειχνε διάφορα πράγματα καὶ τῆς ἔλεγε πῶς ὀνομάζονται. Ἐγελοῦσε σὰν τρελλὴ μὲ τὴν προφορὰν τῆς ξένης, καὶ τότε ἡ Ἰουλιέττα ἤρχιζε καὶ αὐτὴ νὰ γελᾷ. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἐδίδασκε τὰ γαλλικὰ εἰς τὴν μικροῦλαν Ἀμερικανίδα. Ὅταν, παραδείγματος χάριν, ἡ Μάγγη τὴν ἐρωτοῦσε:

— Πῶς τὸ λένε τὸ τραπέζι, τὸ κρεββάτι, τὸ πιάτο, τὸ κουτάλι, τὸ

«Ἐξεπρέμασε ἕνα καθρεφτάκι...» (Σ. 58, στ. ά.

πήρθνι, στὴν ἰδιότροπη γλῶσσά σου;

— Δὲν ξέρω, ἀπεκρίνετο ἡ Ἰουλιέττα, δὲν ξέρω πιοτα...

Καὶ τότε, τὸ βλέμμα τῆς ἀγωνίας ἐπανήρχετο εἰς τὸ βάθος τῶν γαλανῶν ματιῶν, καὶ τὸ μέτωπόν της ἐζάρονε μὲ ἀλγεινὸν τρόπον. Ὠδηγημένη καλὰ ἀπὸ τὴν γιαγιά της, ἡ μικροῦλα νοσοκόμος ἤλλαζεν εὐθὺς τὸ θέμα τῆς συνομιλίας. Ἐννοοῦσεν ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος μήπως ταραχθῇ ἐκεῖνος ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, ποὺ ἦτο ἀκόμη τόσον ἀδύνατος. Ἀργότερα θὰ ἔθλεπαν...

Τὴν ἡμέραν ποὺ ἐσηκώθη διὰ πρώτην φορὰν ἡ Ἰουλιέττα, ἔγινε πανηγύρι δι' ὅλην τὴν οἰκογένειαν, διὰ τὴν Μάγγην κυρίως. Ἡ Ἰουλιέττα τῆς ἀνῆκεν· ἦτο ἡ ζωντανὴ κοῦκλά της, καὶ αὐτὴ τὴν ἐπεριποιεῖτο, τὴν ἔντυνα, καὶ τὴν ἐμάλλονε ἀκόμα, ἅμα ἦτο ἀνάγκη. Τὰ φορέματα τοῦ περασμένου ἔτους, ποὺ εἶχαν παραπολὺ μικράνῃ διὰ τὴν Μάγγην, ἔπεφταν ἀξιοθρηνήτως κρεμασμένα ἀπὸ τὸ ἀδυνατισμένο σωματάκι τῆς Ἰουλιέττας. Ἔθλεπεν ἡ καϊμένη τὸ κακορραμμένο τσίτινο φόρεμα, ποὺ ἦτο σὰν μπλοῦζα, τὴν ἄσπρη ποδιά, τὲς κάλτσες ποὺ ἀνέβαιναν ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, τὰ χονδρὰ μισοχαλασμένα στιβάλια, καὶ τὴν ἔπιανε στενοχωρία. Βέβαιως, εἰς ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὄνειρά της, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάμνησις τῆς εἶχε μείνῃ θολὴ καὶ ὀδυνηρά, εἶχε κάπου ἰδῇ ἕνα κοριτσάκι ποὺ τῆς ἐμοιαζε, ντυμένο διαφορετικά, μὲ γυμνὰ γαμπάκια καὶ μὲ κορδέλλες εἰς τὴν ζώνην.

Ἡ Μάγγη ἐξεκρέμασεν ἕνα καθρεφτάκι, μεγάλο ἴσα μὲ μιὰ πιθαμή, ποὺ ἦταν παραπολὺ ὑψηλὰ βαλμένο ὥστε νὰ φθάσῃ νὰ κυττάξῃ ἡ Ἰουλιέττα, καὶ τὸ ἔπτεινεν εἰς τὴν μικροῦλάν της φιληνάδα.

Ἡ εἰκόνα ποὺ ἐφαίνετο εἰς τὸ καθρεφτάκι σ' ἔκαμνε νὰ πονῇς, ἅμα τὴν ἔθλεπες; ἔμα προσωπάκι κάτασπρο, τόσον ἰσχνόν, ὥστε τὸ δέρμα ἐφαίνετο κολλημένον εἰς τὰ κόκκαλα, κάτι μάτια μελανιασμένα ὁλόγυρα καὶ παραπολὺ μεγάλα, κάτι μαλλιὰ κομμένα κοντὰ σὰν ἀγοριστικά. Ἡ Ἰουλιέττα ἔστρεψεν ἄλλοῦ τὸ πρόσωπον. Δὲν ἀνεγνώριζε τὸν ἑαυτόν της εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνου τοῦ ἀσχήμου παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀκόμη περισσότερον ἀξιολύπητον μὲ τὰ χονδροειδῆ καὶ κακοκαμωμένα φορέματά του.

Ἡ ἀνάμνησις, ποὺ ἦτο σὰν ὄνειρο μισοληησμονημένο, ἀλλὰ τῆς ἔμενεν ἕως τότε, ὅτι εἶχεν ἰδῇ, μίαν ἡμέραν ἑορτῆς, εἰς τὸν μεγάλον καθρέπτην μιᾶς παρισινῆς αἰθούσης, ἕνα κοριτσάκι ποὺ ἔλαμπεν ἀπὸ τὰ κάλλη, ἔσδυσεν ἐντελῶς. Τίποτε δὲν ἐνθυμίζεν εἰς τὴν Ἰουλιέτταν, ποὺ εἶχε σωθῇ ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὸν θάνατον, ἐκείνην τὴν ἄλλην Ἰουλιέτταν, ἡ ὁποία, μὲ τὴν ἀφελῆ της ψυχήν, ἐπίστευεν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶχε πλασθῇ διὰ τὴν ἀτομικήν της τέρψιν.

Ἓν τοσοῦτο, ἕνα μεγάλο πρόβλημα ἐβασάνιζεν ἀκόμα τὸ πνεῦμα τῆς Μάγγης. Πῶς ἔπρεπε νὰ ὀνομάσῃ τὴν νέαν της φίλην; Τώρα ποὺ τὸ κοριτσάκι ἤρχισε νὰ τραυλίζῃ μερικὰς ἀγγλικὰς λέξεις, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ παίζῃ, νὰ τρέχῃ, νὰ ζῇ τέλος πάντων ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ἦτο ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ τοῦ δώσουν κάποιο ὄνομα.

— Ἐννοεῖς, μπαμπά μου, νὰ λέγω διαρκῶς *Δὲν-τζέρω*, ποὺ φαίνεται πῶς εἶνε τ' ὄνομά της, θὰ μοῦ ξέσχιζε τὸ στόμα. Καὶ ἔπειτα, αὐτὸ δὲν φαίνεται σὰν ὄνομα...

— Φώναζέ την λοιπὸν Σελήνη· εἶνε κομψὸ καὶ νόστιμο ὄνομα, καὶ θὰ τῆς ἐνθυμίζῃ τὴν πατρίδα της.

Ἡ Μάγγη ἐχειροκρότησεν. Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἦτο τέλειον!

— Θέλεις νὰ σὲ βγάλωμε καὶ νὰ σὲ λέμε Σελήνη; ἠρώτησε τὴν μικροῦλάν της φίλην. Ὁ μπαμπᾶς τὸ βρῆκε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἡ Ἰουλιέττα ἐδυσκολεύθη νὰ ἐννοήσῃ. Τότε ἡ Μάγγη, ὁμιλοῦσα πάντοτε πολὺ δυνατὰ καὶ μὲ πολλὰς χειρονομίας, τῆς εἶπε:

— Προσπάθησε νὰ θυμηθῇς. Πῶς σ' ἐφώναζαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ φεγγαριοῦ, ἅμα ἤθελαν νὰ σοῦ μιλήσουν;

Ἀλλὰ ἡ Ἰουλιέττα, μὲ τὴν ρυτίδα ἐκείνην τοῦ μετώπου, τὴν ὁποίαν τώρα ἐγνώριζεν ἡ Μάγγη τόσον καλά, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Σοῦ κακοφαίνεται ποὺ θὰ σὲ λέγω Σελήνη; Εἶνε πολὺ ὡραῖον ὄνομα· θὰ λέγω: «Ἀγαπημένη μου μικροῦλα Σελήνη»...

Τὴν ἀγκάλιασέ, κ' ἔκαμε τὴν ρυτίδα νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ ὠχρόλευκον μετωπάκι.

— *Γιές*, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐδέχθη τὸ ὄνομα τῆς Σελήνης, καὶ ἡ ἄμοιρη μικροῦλα Ἰουλιέττα Δαλὸζ ἐδυθίσθη ἀκόμη βαθύτερα εἰς τὸ σκοτάδι τοῦ μυστηριώδους παρελθόντος...

Ἡ Μάγγη ποτὲ δὲν εἶχε μαθητεύσῃ εἰς κανὲν σχολεῖον. Ὅ,τι ἐγνώριζε, τῆς τὸ εἶχε μάθῃ ἡ γιαγιά της. Καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν πολύ. Ἤξευρε νὰ διαβάζῃ, νὰ γράφῃ καὶ νὰ λογαριάζῃ λιγάκι. Ἡ κυρία Χάρδυ τῆς διηγεῖτο ἐπίσης μερικὰ ἐπεισόδια τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας τῶν Ἀμερικανῶν, ἀνέκδοτα τῆς νεανικῆς ἡλικίας τοῦ Βοσιγκτῶνος, μερικὰ ἐπεισόδια τῶν ἡρωϊκῶν ἀγώνων τοῦ πολέμου τῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ ἔπειτα τοῦ τρομεροῦ ἐμφυλίου πολέμου μεταξὺ τῶν Βορείων καὶ Νοτίων Πολιτειῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ὁποίου ἦτο καὶ αὐτὴ πολὺ νέα. Ἡ κυρία Χάρδυ εἶχεν ἀληθινὸν τάλαντον εἰς τὸ νὰ διηγῆται τὰ συμβάντα τοῦ παρελθόντος. Ἐκτὸς τούτου ἐγνώριζε καὶ μερικὰ παραμύθια μὲ νεράϊδες, τὰ ὁποῖα ἡ Μάγγη ποτὲ δὲν ἐκουράζετο ν' ἀκούῃ. Ἤθελε καὶ ἄλλα, καὶ ὡραιότερα μάλιστα. Καὶ ἐπειδὴ ἡ γιαγιὰ δὲν εἴρισκε πλέον ἄλλα εἰς τὸ βάθος τῆς μνήμης της, τὸ κοριτσάκι ἐφεύρισκε μόνον του νέα παραμύθια. Τὰ παραμύθια τῆς Μάγγης ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωρὶς νόημα καὶ λογικὴν σειράν, ἀλλὰ ὅσον περισσότερον ἦσαν ἀλλόκοτα καὶ περίεργα, τόσον περισσότερον διεσκέδαζαν τὴν συγγραφέα των.

Ἅμα ἡ Ἰουλιέττα ἔμαθε τόσα ἀγγλικὰ ὥστε νὰ τὴν ἐννοῇ,—καὶ τοῦτο συνέβη πολὺ γρήγορα,—ἡ Μάγγη τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸν φανταστικὸν κόσμον, ὅπου αὐτὴ τόσον διεσκέδαζε, καὶ τῆς διηγήθη τὰ ἔκτακτα ἐκεῖνα καὶ περιεργότατα συμβάντα μὲ νεράϊδες, βασιλοπούλες, νάννους, τελώνια καὶ ἐξωτικά, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἐφαντάζετο κ' ἔδαζεν εἰς τὸ παραμύθι, ὅσον ἐπροχωροῦσε ἡ διήγησις. Ἡ Ἰουλιέττα ἢ Σελήνη, διὰ νὰ τὴν ὀνομάσωμεν καὶ ἡμεῖς ὅπως οἱ ἄλλοι, ἤκουε καταμαγευμένη, καὶ ὁ θαυμασμός της πρὸς τὴν φίλην της ἐγίνετο ὁλονὲν ζωηρότερος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Μάγγη ἐπείσθη ὅτι ἡ Σελήνη ἦτο ἐξυπνο κορίτσι. Κάθε συγγραφεὺς χρειάζεται κοινὸν διὰ τὰ ἔργα του, καὶ ὅσον τὸ κοινὸν αὐτὸ ἐκτιμᾷ τὰ γραφόμενα του, τόσον τοῦ φαίνεται ἐξυπνότερον.

(Ἕπεται συνέχεια) **Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ**

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Ἰωάννας Μαιρέ).

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΡΑΚΑΞΕΣ

(Ἀληθινὴ ἱστορία)

Ἦτο μίαν φορὰν ἕνας πίθηκος εἰς τὰς Ἰνδίας, καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸν ἔπιασαν εἰς τὸ δάσος καὶ, ἀφοῦ τὸν ἔφεραν εἰς ἕνα κῆπον, τὸν ἔδεσαν μὲ μίαν ἁλυσίδα εἰς ἕνα πολὺ μακρὺ κοντάρι, ποὺ ἦτο στημένον ὀρθόν.

Ἡ ἁλυσίδα εἶχε ἕνα σιδερένιο κουλούρι τὸ ὁποῖον ἀνεβοκατέβαινεν ἐλεύθερα εἰς τὸ κοντάρι, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ πίθηκος ἠμπορεῖ νὰ ἀνεβοκατεβαίνῃ εὔκολα καὶ αὐτός, νὰ κάμνῃ δηλαδὴ ἀναρρίχησιν εἰς τὸν ἱστόν.

Αὐτὴ ἡ γυμναστικὴ τοῦ ἤρεσκε πολὺ καὶ συχνὰ τὸν ἔβλεπαν καθισμένον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κονταριοῦ, ὅπου εἶχε περισσότερον ἀέρα καὶ ὁρίζοντα ἀνοικτότερον παρὰ κάτω εἰς τὸ χῶμα. Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ τοῦ ἔδιδαν νὰ φάγῃ, καὶ συνήθως τοῦ ἔδαζαν τὴν τροφήν του εἰς τὴν βάσιν τοῦ κονταριοῦ, ἐνῷ αὐτὸς ἐκαμάρωνεν εἰς τὴν κορυφὴν ὑψηλά.

Αἱ καρακάξες τῆς γειτονιᾶς παρετήρησαν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ εἶπαν μεταξύ των:

— Ἀ! κρά! κρά! κυττᾶτε τί ὡραῖο

φαγί, ποὺ μᾶς περιμένει νὰ τ' ἁρπάξουμε!

Καὶ, ἐνῷ ὁ πίθηκος ἐκάθητο εἰς τὴν κορυφὴν κ' ἐρρέμβαζε, αἱ κλεφτρίνες αὐτὲς ἐπέταξαν χάμω, καὶ, ὡς ποὺ νὰ πῆτε «κύμινο» τοῦ ἔκλεψαν τὸ πρόγευμά του.

Ὁ καϊμένος ὁ πίθηκος ἠναγκάσθη νὰ περάσῃ νηστικὸς ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ τὸ βράδυ ἔμεινε πάλιν μὲ ἄδειο τὸ στομάχι του, διότι καὶ τὸ δεῖπνόν του εἶχε κάμῃ ψτερά. Ἐκάθησεν ἐπάνω 'στὸ κοντάρι κ' ἐφώναζεν,—εἰς τὴν γλῶσσάν του, ἐννοεῖται,—ὅλα τὰ κακὰ λόγια ποὺ ἠμποροῦσε νὰ φαντασθῇ.

— Δὲν ἐντρέπεσθε, τοὺς ἔλεγε κοντὰ στὰ ἄλλα, νὰ κλέβετε τὸ φαγὶ ἑνὸς πτωχοῦ ζῴου, ποὺ ποτέ του δὲν σᾶς ἐπείραζε;

Αἱ καρακάξες ὅμως ἐγελοῦσαν καὶ τοῦ ἐφώναζαν:

— Κρά! κρά!

Αὐτὸ τὸ παιγνίδι ἐπανελήφθη πολλὰς ἡμέρας εἰς τὴν σειράν. Ὁ πίθηκος ἐπήγαινε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν, καὶ ἀπὸ τὸ κακό του, ποὺ ἔβλεπε νὰ τὸν κλέβουν ἐμπρὸς στὰ μάτια του. Ἀλλὰ δὲν ἐνοοῦσε καὶ νὰ χάσῃ τὸν καθαρόν του ἀέρα. Ἤθελε νὰ μένῃ εἰς τὰ ὕψη, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ τὸν κόσμον.

Ἐπὶ τέλους τοῦ ἔκοψε τὸ ξερό του νὰ ἐκδικηθῇ. Ἐκαμώθη ὅτι ἦτο παραπολὺ ἄρρωστος· ἔκλεισε τὰ μάτια του, ἐκρέμασε τὸ κεφάλι του καὶ ἤρχισε νὰ βογγᾷ. Ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ ἔφεραν τὸ φαγητόν του. Ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἐγύρισε κἂν νὰ τὸ ἰδῇ, ἀλλὰ ἐπῆγεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κονταριοῦ, κ' ἔπεσε μὲ τὸ πλευρὸν εἰς τὸ χῶμα, κ' ἔκαμνε πῶς ἐσπάραζεν.

— Ὠ! κρά! κρά! ἐφώναζαν αἱ καρακάξες. Ἀ! χά! χά! Ἐλᾶτε νὰ τοῦ φᾶμε τὸ φαγί του· αὐτὸς εἶνε παραπολὺ ἄρρωστος, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ.

Κ' ἐπέταξαν πολλὲς μαζὶ ἕως ἐκεῖ, καὶ ἤρχισαν νὰ ταιμποῦν τὸ φαγητόν του.

Ὁ πίθηκος ἐσπάραζεν, ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν καὶ τοὺς πόνους, ὡς ἐφαίνετο, ἀλλὰ μὲ κάθε τίναγμά του ἤρχετο πλησιέστερα εἰς τὸ πιάτο. Ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ μέσα ἀρισμένο ὀλίγον φαγητόν, καὶ μία καρακάξα ἐπήδησε κοντὰ νὰ τὸ χάψῃ, ὅταν ἔξαφνα ὁ πίθηκος, ποὺ ἦτο ξαπλωμένος σὰν νεκρός, ἐτινάχθη γρήγορος σὰν ἀστραπή, ἐχύθη ἐπάνω εἰς τὸ κλέφτικο πουλί, καὶ τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμόν.

— Κρά! κρά! ἐφώναξαν αἱ ἄλλες καρακάξες τρομαγμένες. Τί θὰ κάνῃ τώρα; Τί θὰ κάθῃ ἡ καλή μας φιληνάδα;

Ὁ πίθηκος ἐγέλασε μὲ ἄγριον τρόπον:

— Τώρα νὰ δῆτε τί θὰ πάθῃ ἡ φιληνάδα σας, καὶ νὰ σᾶς γίνῃ μάθημα τὸ πάθημά της! εἶπε.

Ἔβαλε τὸ αἰχμάλωτον πουλὶ ἀνάμεσα στὰ γόνατά του καὶ, ἕνα-ἕνα καὶ ἀργὰ-ἀργά, ἤρχισε νὰ τοῦ μαδᾷ τὰ φτερά. Ὅταν τὸ ἄφησε σχεδὸν φαλακρόν, τὸ ἐπέταξε ψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἡ καρακάξα ἔπεσε κατάγῆς μ' ἕνα βαρὺ κτύπον, πεθαμένη.

Ἀνέβη τότε πάλιν ὁ πίθηκος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κονταριοῦ του κ' ἐκάθησεν ἐκεῖ, καὶ ἐπερίπαιζε τὰ πουλιά. Ἀλλὰ αὐτὰ ἦσαν τόσον τρομαγμένα, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν οὔτε ἕνα ἀκρά! νὰ τοῦ ἀπαντήσουν.

Δὲν ἐλησμόνησαν τὸ μάθημα ποὺ ἔλαβαν. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ πίθηκος ἔπαιρνε τὸν ἀέρα του ὑψηλά, κ' ἔτρωγε τὸ φαγητόν του χαμηλά, ὅ,τι ὥραν ἤθελεν αὐτός, χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ καμμία καρακάξα.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ
ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟΝ. — Ο ΣΚΥΛΑΡΟΣ

Ἅμα εὑρέθη ὁ *Μελάνης* μας μέσα στὴ φασαρία καὶ τὴν κίνησιν τοῦ δρόμου, σὰν νὰ μετενόησε, κ' ἔκαμε νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω. Οἱ γάτοι καὶ αἱ γάτες εἶνε ζῷα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ λέγονται κατοικίδια. Δὲν ἀγαποῦν τὸ ἔξω. Τὰ πόδια των ἐλαφροπατοῦν στὰ χαλιὰ καὶ στὰ καθαρὰ πατώματα, σὰν παντουφλίτσες ἀπὸ βελοῦδο· εἶνε τόσον νευρικὰ πλάσματα, ποὺ μόνον μὲ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν καλοπέρασιν εἰμποροῦν νὰ ζήσουν.

Εἶνε καὶ μερικοὶ μπακαλόγατοι, ποὺ μένουν μέσα στὰ μαγαζιά, ὅπου πηγαινοέρχεται πολὺς κόσμος. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ποτὲ δὲν πηγαίνουν ν' ἀνακατωθοῦν ἐκεῖ ποὺ μαζεύονται πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ συζητοῦν καὶ μαλλόνουν, ὅπως πηγαίνουν καὶ ἀνακατεύονται μ' εὐχαρίστησιν οἱ συνάδελφοί των, οἱ σκύλοι...

«Ἀπὸ ποῦ μᾶς ἐξεφύτρωσες...» (Σελ. 59.)

Λοιπόν, ὁ *Μελάνης* μας δὲν εἶχε βγῇ ἄλλην φορὰν εἰς τοὺς δρόμους!...

Ἐστάθηκε μιὰ στιγμή, ζαρωμένος στὴν ἀγκωνὴ τῆς ἐξώπορτας, κ' ἐκύτταζε μὲ τὰ σμαραγδένια ματάκια του, ποὺ ἐπερνοῦσαν κάτι ὑπηρέτριες—ὄχι ἡ Ἀννέττα ἢ ἡ Μαρίνα,—κάτι κοριτσάκια—ὄχι ἡ Ἰσμήνη,—κάτι κύριοι νέοι καὶ γέροι—ὄχι ὁ κύριος Παλαιοτομίδης,—κάτι ἄνθρωποι ποὺ ἐκουβαλοῦσαν καλάθια μὲ ψώνια, κάτι ἄλλοι ποὺ ἐσκούπιζαν τὸν δρόμο, κάτι παιδιὰ ποὺ ἐκρατοῦσαν ἀπὸ μίαν ἀγκαλιὰ ἐφημερίδες κ' ἐφώναζαν κάτι παράξενα ὀνόματα... χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τὰ ἀμάξια, τὰ ἄλογα, τὰ ποδήλατα ποὺ ἐκυλοῦσαν σὰν ἀστραπή, καὶ ἀπὸ κοντά τους ἐτρέχανε σκύλοι κ' ἐγαυγίζανε...

Ὅσο ὅμως κι' ἂν ἐτέντονε τὰ ματάκια του, δὲν εἶδεν οὔτε ἕνα γατάκι νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν ἀγοράν, εἰς τὸ σχολεῖον ἢ εἰς τὰ μαγαζιά, οὔτε νὰ πηγαίνῃ μὲ τὸ ἀμάξι, ἢ νὰ τὸ ὁδηγοῦν δεμένο μὲ μιὰν ἁλυσιδίτσα καὶ μ' ἕνα κολλάρο εἰς τὸν λαιμό, ὅπως ἔθλεπε νὰ περνοῦν τόσα νόστιμα σκυλάκια!

Καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐκατάλαβε ὅτι ἅλα τὰ γατάκια ἦσαν κλεισμένα μέσα στὰ ζεστὰ καὶ τὰ καθαρὰ σπίτια... καὶ τὸν ἔπιασε ζήλεια.

— Καρδιά! εἶπεν ἀπὸ μέσα του· ἅμα τὸν εὕρω τὸν *Γάλα* μου, δὲν ξαναπατῶ πιὰ ἔξω... Πρέπει, μοῦ φαίνεται, νὰ πάω ἕως τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, κ' ἐκεῖ θὰ εἶνε...

Ὁ ἄμοιρος ὁ *Μελάνης* ἐνόμιζεν ὅτι ἕνας δρόμος μοναχὰ εἶνε στὸν κόσμο, καὶ ὅτι, ἂν ἐπήγαινεν ὁλόϊσα, θὰ ἔφθανεν ἀσφαλέστατα ὅπου ἤθελε!...

Παίρνει λοιπὸν δρόμο, καὶ τρέχει τοῖχο-τοῖχο. Τοῦ ἔρχονται ἀνατριχίλες, σὰν νὰ τοῦ κάμνουν ἠλεκτρισμό, ἅμα ἀκουμπᾷ ἐπάνω του κανένας διαβάτης, μὲ τὸ παντελόνι του... Οἱ περισσότεροι, δὲν ἐγύρισαν κἂν νὰ τὸν κυττάξουν. Ἕνας ὅμως μικρὸς λοῦστρος τοῦ ἐφώναξε: «Χράπ!»—κ' ἔκαμε πῶς θὰ τὸν ἐγράπονε. Καὶ ὁ καϊμένος ὁ *Μελάνης* τό 'βαλε στὰ πόδια...

Ἔπεσεν ὅμως ἀπὸ τὴν Χάρυδδιν εἰς τὴν Σκύλλαν, δηλαδὴ μέσα στὰ πόδια ἑνὸς σκύλου, ποὺ ἤτανε χοντρός, παχύς, ἄγριος, πλατσομύτης, κ' ἐστεκότανε κοντὰ στὸ ἀμάξι ἑνὸς γαλατᾶ.

— Ἀπὸ ποῦ μᾶς ἐξεφύτρωσες, βρὲ μυξιάρικο; ἐμουγγρισε ὁ σκύλαρος, καὶ ἀγρίεψε τὰ μάτια του, ποὺ ἤτανε στρογγυλὰ σὰν γυαλένιοι βῶλοι. —

Ἐγὼ τὰ πνίγω καὶ τὰ σχίζω τὰ γατάκια... Στάσου νὰ σὲ κάνω μάμ!

Καὶ ἄνοιξε τὴ στοματάρα του, ποῦ ἤτανε γεμάτη μὲ κάτι φοβερὰ σκυλόδοντα.

Κρύος φόβος τὸν ἔκοψε τὸν γατάκο μας. Ἀλλὰ ὁ φόβος αὐτὸς τοῦ ἔβαλε καὶ φτερὰ στὰ πόδια του. Δίνει μιά, καὶ τρέχει, καὶ ἀκόμα τρέχει...

Ἄκουε, κατόπιν του, τὸ βαρὺ τρέξιμο καὶ τὸ φοβερὸ λαχάνιασμα τοῦ ἐχθροῦ του. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς γατάκος ἤτανε πιὸ γρήγορος ἀπὸ τὸν μεγάλον σκύλαρον. Κατώρθωσε πρῶτος αὐτὸς νὰ χωθῇ μέσα στὸν πλαγινὸ δρόμο. Ἐκεῖ, ἔτρεξεν ἀκόμη ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας, κ' ἔπειτα ἐστάθηκε, σὲ μιὰ πόρτα, μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸν κόπο.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' ἐκεῖνο τὸ ἥσυχο δρομάκι, καὶ ἀνέπνευσεν. Ὁ ἐχθρός του δὲν τὸν εἶχε κυνηγήσει ἕως ἐκεῖ μέσα.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Τὸ ἐπίθετον τοῦτο, εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν, εἶχε τὸ προσὸν νὰ κάμνῃ τὸν Βάσκον νὰ τρίζῃ τὰ δόντια του καὶ νὰ βγάζῃ φόρα τὴν *ναβάχα* (ἱσπανικὸν μαχαῖρι), τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσεν ἐπάνω του.

Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φοράν, τὸν ἔκαμε νὰ σκάσῃ στὰ γέλια,—τόσον εὗρισκε πνευματώδη τὸν ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἕτοιμον τὴν ἀπάντησιν εἰς ὅλας τὰς ἀντιλογίας.

Ἄλλως τε ὁ μαρκήσιος ἔσπευσε νὰ ἐκθέσῃ ἀμέσως τὸ σχέδιόν του:

— Ἀκοῦστέ με' νά, τί θὰ κάμωμεν. Ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή, θὰ ἔλθωμεν ἐδῶ ὅλοι μαζί. Θὰ κάμωμε πλάτες τοῦ μικροῦ, καὶ αὐτὸς θὰ σκαρφαλώσῃ ἕως τὸν φεγγίτην μ' ἕνα γερὸ σχοινί μαζί του, διὰ νὰ κατέβῃ μέσα στὴν παράγκαν. Τότε θὰ σύρῃ τοὺς μοχλούς, καὶ θὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὴν μεγάλην θύραν. Ὅλο κι' ὅλο αὐτὸ εἶνε.

— Μά, ἂν οἱ μοχλοὶ εἶνε σκουριασμένοι; διέκοψεν ὁ Ἐβέλ, μὲ ὕφος δυσπιστίας.

— Παληκάρι μου, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ θὰ εἶχε τὸν τόπον της, ἂν ἦσαν Βρετόνοι βαλμένοι νὰ φυλάγουν τὸ σπίτι. Ἀλλά, μὲ τοὺς Ἄγγλους, τέτοιος κίνδυνος δὲν ὑπάρχει. Ἐννοεῖς πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἀφίνουν αὐτοὶ τὰ σιδερικά των τόσον κοντὰ στὸ νερό, σ' ἕναν τόπο ποῦ βρέχει τέσσερες μῆνες στὴ σειρά, χωρὶς νὰ τ' ἀλείψουν μὲ ἄλειμμα. Ἀοιπόν, ὅσο γι' αὐτό, τίποτα μὴ φοβᾶσαι. Ὁ μικρὸς δὲν ἔχει παρὰ νὰ βάλῃ τὸ δακτυλάκι του εἰς τοὺς σύρτες, καὶ θ' ἀνοίξουν μόνοι των. Καμία ἀμφιβολία γι' αὐτό...

Βεβαίως καμμία ἀντίρρησις δὲν ἦτο δυνατή. Ὁ Ἐβὲλ καὶ ὁ Οὐστορίτζ ἔσκυψαν τὸ κεφάλι λέγοντες ἀπὸ μέσα των, ἐν εἴδει συμπεράσματος, ὅτι μὲ ἄνθρωπον σὰν αὐτόν, πάντοτε ὑπῆρχε διέξοδος καὶ ἐναντίον τῶν ἀδυνάτων ἀκόμη.

— Λοιπόν, ποῦ λέτε, καπετάνιε, περωρίσθη νὰ εἴπῃ ὁ Βάσκος, πότε φεύγομε;

—Αὔριον, μὲ τὴν φουσκοθαλασσιὰ τῆς παλιρροίας, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος, δηλαδὴ ἀκριβῶς τὰ μεσάνυκτα.

Οἱ τέσσαρες σύντροφοι ἐξηκολούθησαν τὸν περίπατόν των χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς ἰδῇ.

Ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἐκθέσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ σχέδιόν του μὲ ὅλην τὴν λεπτολογίαν του. Τὴν ἐποῦσαν, πραγματικῶς, ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἔσπερις εἰς τὸ διοικητήριον. Ἡ λαίδη Βλάκγουδ εἶχε προσκαλέσῃ

«Τὸ διοικητήριον...» (Σελ. 60, στ. β'.)

ὄχι μόνον τοὺς συμπατριώτας της, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἐπισήμους ξένους, οἱ ὁποῖοι ἔμεναν εἰς τὴν Μαδράς. Ὁ Ἰάκωβος Κλαβαγιὰν συγκατελέγετο μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων, ἔλαβε δὲ τὰ μέτρα του νὰ μὴ λείψῃ, γνωρίζων πόσην ἀξίαν ἡ ὑπερήφανος Ἀγγλὶς ἀπέδιδεν εἰς τὴν παρουσίαν του.

Ἡ λαίδη Βλάκγουδ ἤθελε νὰ τὸν ἐπιδείξῃ εἰς τοὺς καλεσμένους της, ἐπάνω κάτω ὅπως ἐκθέτουν εἰς τὴν κοινὴν θέαν τὰ ἀξιοπερίεργα ἀντικείμενα. Ἔπρεπε λοιπὸν ὁ Ἰάκωβος νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὰς αἰθούσας της, ἂν ὄχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπεκφύγῃ ὁπωσδήποτε ἀπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ποῦ τοῦ ἔκαμναν καὶ νὰ φέρῃ οὕτω εἰς πέρας τὸ τολμηρὸν σχέδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβῃ κατὰ νοῦν.

Τὴν ἐπιοῦσαν, κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν, ἐν ᾧ ὁ Οὐίλ καὶ οἱ δύο ναῦται παρεσκεύαζαν προμηθείας ἀπὸ φαγώσιμα καὶ ρουχικά, ὁ Ἰάκωβος ἐφορεῦσε τὰ ὡραιότερα φορέματα ἑσπερίδος ποῦ εἶχεν, ἐζώνετο τὸ κομψὸν σπαθὶ τῶν παρατάξεων, τὸ ὁποῖον οἱ δεσμοφύλακές του εἶχαν τὴν ἀφροφροσύνην νὰ τοῦ ἀφίσουν, καὶ παρουσιάζετο εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ διοικητοῦ τῆς Μαδράς.

Τοῦ ἔκαμαν ἐκεῖ θερμὴν ὑποδοχήν. Ὅλοι οἱ εὐγενεῖς ἄνδρες καὶ ὅλαι αἱ γυναῖκες, αἱ τηροῦσαι τὰς εὐρωπαϊκὰς παραδόσεις καὶ συνηθείας, τῷ ἐπεδαψίλευσαν τὰ κολακευτικώτερα φιλοφρονήματα.

Πολλοὶ μάλιστα ἔδειξαν τόσον πολλὴν εὐγένειαν ὥστε τοῦ ἔκαμαν λόγον διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά του καὶ διὰ τὰ δυσάρεστα παιγνίδια ποῦ εἶχε παίξῃ εἰς βάρος τῶν ναυτῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος,—τοῦ βασιλέως Γεωργίου τῆς Ἀγγλίας,— αὐτὸ δὲ ἦτο τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς φιλοφροσύνης πρὸς τὸν ξένον.

Ἡ λαίδη Βλάκγουδ ἐπρόσθεσε μάλιστα μὲ θελκτικὸν μειδίαμα:

— Τί δυστύχημα, κύριε μαρκήσιε, ποῦ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ σᾶς ἐλευθερώσωμεν διὰ νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν σειρὰν τῶν ἀνδραγαθημάτων σας, ἀφοῦ, ἀλλοίμονον! ὁ πόλεμος ἤρχισε πάλιν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν μας! Ἀλλά, ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς πρὸς ὑμᾶς συμπαθείας μας, ἡ αἰχμαλωσία αὐτή, εἰς τὴν ὁποίαν σᾶς τυραννοῦμεν, παρουσιάζει ἐν ἀντιστάθμισμα, τὴν βεβαιότητα, ὅτι σᾶς κρατοῦμεν ζωντανόν, ὅτι σᾶς προστατεύομεν ἐναντίον τῶν κακῶν, ὅτι σᾶς ὑπερασπίζομεν ἐναντίον τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ σας.

— Μυλαίδη, ἀπήντησε φιλοφρόνως ὁ Ἰάκωβος, αὐτὸ τὸ δεῖγμα τῆς μερίμνης ἐκ μέρους σας θὰ εἶνε ἡ ὡραιοτέρα ἀνάμνησις, τὴν ὁποίαν θὰ διατηρήσω ἐκ τῆς διαμονῆς μου εἰς τὴν Μαδράς, καὶ θὰ διηγηθῶ εἰς τὸν Σουρκοὺφ κατὰ τίνα τρόπον οἱ Ἄγγλοι τῶν Ἰνδιῶν ἀντιλαμβάνονται καὶ ἐφαρμόζουν τὴν φιλοξενίαν πρὸς τοὺς ἐχθρούς των.

— Τὸν Σουρκούφ! ἀνέκραξεν ἡ εὐγενὴς κυρία. Πραγματικῶς, κύριε μαρκήσιε, θὰ δυνηθῆτε νὰ τῷ ἀνακοινώσετε αὐτὰ τὰ πράγματα, τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ δεχθῶμεν αὐτὸν τὸν φοβερὸν πειρατὴν ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Μαδράς, ὅπως ἔχομεν ἀσφαλεῖς λόγους νὰ προβλέπωμεν.

— Ἀ! ἀνεφώνησεν ὁ Κλαβαγιὰν κάπως ἀνήσυχος, ἔχετε λοιπόν, κυρία, λάβῃ νέας πληροφορίας διὰ τὸν συμπατριώτην μου;

— Τὰς νεωτέρας ποῦ ἦτο δυνατόν, κύριε. Ὁ μοίραρχος Τζὼν Χάρρις τὸν ἔχει καταδιώξῃ δραστηρίως κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Οὐαλλῶν, καὶ τὸν κρατεῖ στενῶς περικυκλωμένον εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς λιμενίσκους τῆς Κεϋλάνης. Φαίνεται μάλιστα ὅτι ὁ Σουρκοὺφ ἔκαμεν εἰρηνικὰς προτάσεις καὶ προσεφέρθη νὰ παραδοθῇ ὑπὸ ὅρους.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κυρία, ὁ λόρδος Διοικητὴς εὑρίσκεται βεβαίως εἰς τὴν πλάνην, καὶ ὁ μοίραρχος Χάρρις τὴν ἔπαθε κ' ἐγελάσθη ἀπὸ κάποιον τολμηρὸν ἀστεῖον, ὁ ὁποῖος ὑποκρίνεται τὸν Σουρκούφ.

Εἶπεν αὐτὰ ὁ μαρκήσιος μὲ τὴν γλυκυτέραν του φωνήν, ἀλλὰ μὲ χλευαστικὸν μειδίαμα εἰς τὴν γωνίαν τῶν χειλέων του.

Ἡ ἀλαζὼν Ἀγγλὶς ἐπειράχθη καὶ ἐζάρωσε τὰ φρύδια της.

— Ὁ μοίραρχος, κύριε μαρκήσιε, εἶνε

ἄνθρωπος ἡλικιωμένος καὶ μὲ πολλὴν πεῖραν, τὸν ὁποῖον δὲν γελοῦν εὔκολα, καὶ ταλαντεύω τὸν Σουρκοὺφ ποῦ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συνθηκολογήσῃ μὲ αὐτόν.

—Ἕνας λόγος παραπάνω, κυρία, διὰ ν' ἀμφιβάλλω διὰ τὸ βάσιμον τῶν πληροφοριῶν σας. Ἀλλά, σεβόμενος αὐτάς, χαίρω ποῦ εὑρίσκεται ἐδῶ κοντὰ ὁ Σουρκούφ, διότι θὰ δυνηθῶ τώρα νὰ τὸν συναντήσω ταχύτερον.

Ἕνας νεαρὸς δόκιμος ἤρχισε νὰ γελᾷ ἐπιδεικτικῶς.

—Ὦ! αὐτοὶ οἱ Γάλλοι! ὅλοι οἱ ἴδιοι εἶνε. Ξιππασμένοι καὶ καυχησάρηδες!

Ὁ Ἰάκωβος ἔρριψε πρὸς τὸν νεαρὸν ἐκεῖνον αὐθάδη ἕνα βλέμμα, ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ σκύψῃ τὰ μάτια.

— Κύριε, ἀπήντησεν, ἂν ἐσκόπευα νὰ εὑρίσκωμαι καὶ μεθαύριον εἰς τὴν Μαδράς, θὰ τὸ ἐθεωροῦσα εὐτύχημά μου νὰ σᾶς κόψω τὰ αὐτιά σε' αὐτὰ τὰ ἀξιέραστα λόγια.

Ὁ δόκιμος ἔφριξεν ἀπὸ τὸν θυμόν του. Ἦτο ἕτοιμος ν' ἀπαντήσῃ, ὅταν ἡ λαίδη Βλάγκουδ, πάντοτε ἀφροφρονεστάτη, ἔσπευσε νὰ παρέμβῃ.

Ἐστράφη πρὸς τὰς κυρίας τῆς συντροφιᾶς της καὶ εἶπε:

— Τί καλά! Ἔμεθα προειδοποιημένοι τώρα, κυρίαι μου, ὅτι ὁ μαρκήσιος Κλαβαγιὰν πρόκειται νὰ μᾶς ἀναχωρήσῃ, ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρωϊνὰ ἢ τὰ βραδυνά, χωρὶς νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσῃ, διὰ ν' ἀνταμώσῃ τὸν φίλον του, τὸν πειρατήν. Ἔχετε τίποτε παραγγελίας νὰ τοῦ κάμετε;

Ὁ μαρκήσιος ἐχαιρέτισε τὴν ἀξιέραστον συντροφιάν, μὲ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς καρδίας του:

— Δέχομαι πολὺ εὐχαρίστως τὰς παραγγελίας τῶν κυριῶν ἐδῶ διὰ τοὺς ἀδελφούς των, τοὺς ἐξαδέλφους ἢ τοὺς συζύγους των, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη τῆς πορείας μου θὰ μὲ κάμῃ νὰ συναντήσω ἀπὸ ἐδῶ ἕως τὴν Γαλλίαν.

Ἡ ἱλαρότης ἐγενικεύθη. Ὅλοι εὗρισκαν ὅτι αὐτὸς ὁ Γάλλος εἶχε πολὺ πνεῦμα.

Μία νεαρωτάτη κυρία, παραπολὺ γελαστή, ἀνεβόησε:

—Κύριε μαρκήσιε, ἡ ἀδελφή μου, ἡ λαίδη Στάνχωπ, ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ εὕρῃ τὸν σύζυγόν της εἰς τὴν Βομβάην. Φέρει μαζί της δύο πιάνα γαλλικῆς κατασκευῆς. Δὲν σᾶς συνιστῶ τὴν ἀδελφήν μου, διότι γνωρίζω ποῖος εἶσθε, ἀλλὰ τὰ δύο πιάνα της. Ἂς μὴν τῆς τὰ χαλάσουν...

— Καὶ μάλιστα, ὑπεστήριξεν ἡ λαίδη Βλάκγουδ, διότι τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πιάνα εἶνε προωρισμένον δι' ἐμέ. Τὸ ἔχω πληρώσῃ διακοσίας πενήντα λίρας.

— Τὰ πιάνα θὰ σᾶς παραδοθοῦν ἄθικτα, κυρίαι μου, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος, ἐκτὸς ἂν καμμία ἀνάγκη σφαῖρα βλάψῃ τὴν καλὴν συντήρησίν των.

Μία ἄλλη Ἀγγλίς, στεγνὴ καὶ ἄκαμπτος, ἦλθεν ἐμπρός. Ἀπέσπασε μίαν κορδέλλαν ἀπὸ τὸ περιστήθιόν της, καὶ τὴν ἔτεινε πρὸς τὸν Κλαβαγιάν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

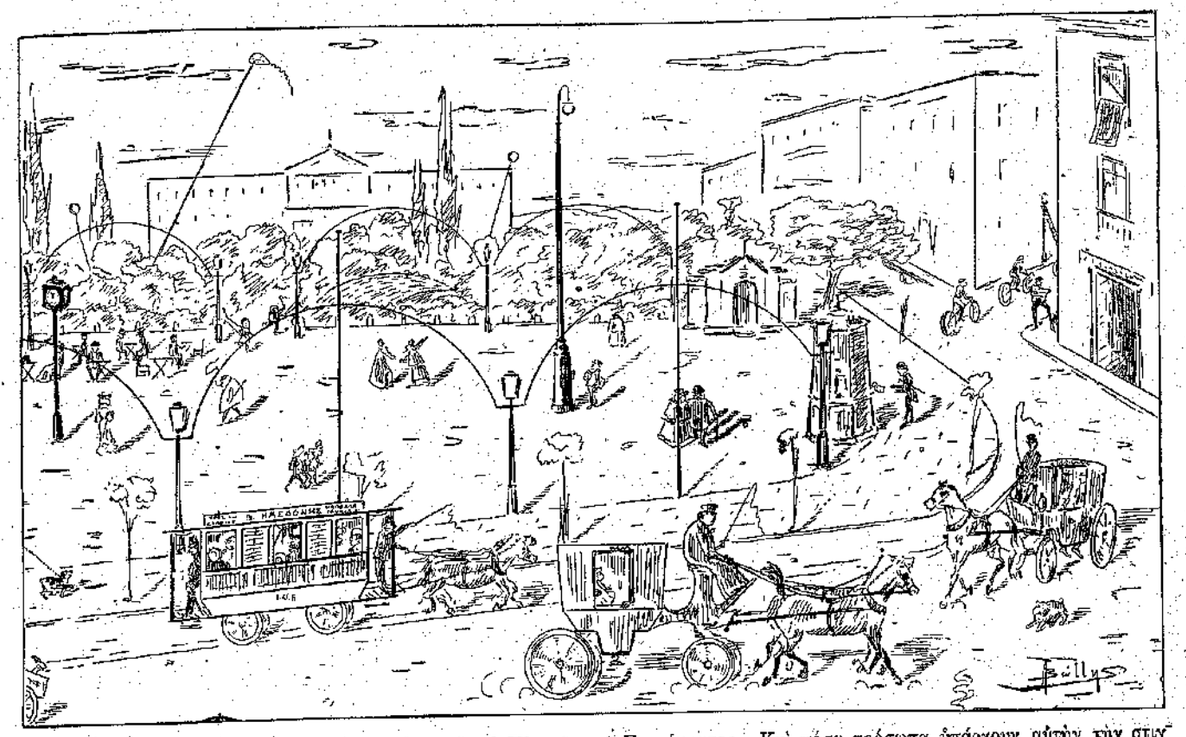

Τὴν βλέπετε αὐτὴν τὴν εἰκόνα;—Μάλιστα, εἶνε ἡ Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.—Καὶ πόσα πρόσωπα ὑπάρχουν αὐτὴν τὴν στιγμήν;—Ἀμέσως: ἕνα...δύο...τρία...δέκα...εἴκοσι....—Σταθῆτε! μὴν κάμνετε τὸν κόπον νὰ τὰ μετρᾶτε, ἂν δὲν σᾶς πῶ: Δὲν εἶνε μόνον αὐτὰ ποῦ φαίνονται πολὺ ἢ ὀλίγον. Εἶνε καὶ ἄλλα πολλὰ ποῦ δὲν φαίνονται καθόλου,—ἢ σχεδὸν καθόλου,— ἀλλὰ προδίδουν μόνον τὴν παρουσίαν των ἀπὸ διάφορα τεκμήρια ἢ σημάδια. Εἰς αὐτὰ λοιπὸν τὰ τεκμήρια, ποῦ φαίνονται, πρέπει νὰ προσέξετε, καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ μαντεύσετε τὰ πρόσωπα ποῦ δὲν φαίνονται, καὶ νὰ μοῦ τὰ μετρήσετε... μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου.

Ἡ Μαγικὴ αὐτὴ Εἰκών, ἐξαιρετικῶς, δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων. Ὅλοι εἰμποροῦν νὰ μοῦ στείλουν τὴν λύσιν της—γραμμένην ὅμως εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Λύσις τῆς Μεγάλης Μαγικῆς Εἰκόνος»—ἐγὼ δὲ θὰ ἀναφέρω τὰ ὀνόματα ἢ τὰ ψευδώνυμα ὅλων ὅσοι θὰ εὕρουν τὰ 3)4 τοὐλάχιστον τῶν ζητουμένων προσώπων.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΣ τὰς Ἀθήνας ἔχομεν μικρὰν ἐπιδημίαν εὐλογιᾶς. Ἐγέλασα προχθὲς ποῦ ἐδιάβασα εἰς μίαν ἐφημερίδα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ λέγωμεν, νὰ τὸ γράφωμεν, νὰ τὸ διαδίδωμεν, διὰ νὰ μὴ τὸ μάθουν... οἱ ξένοι καὶ δὲν ἔλθουν μεθαύριον εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας!

Πάσχομεν, βλέπετε, ἀπὸ μίαν τρομερὰν ξενοφοβίαν. Τοῦτο νὰ μὴ τὸ ἀκούσουν οἱ ξένοι, ἐκεῖνο νὰ γίνῃ διὰ νὰ τὸ ἴδοῦν οἱ ξένοι, τὸ ἄλλο, γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ! νὰ τὸ κρύψωμεν ἀπὸ τοὺς ξένους. Πάντοτε οἱ ξένοι! Ὅ,τι κάμνομεν καὶ δὲν κάμνομεν εἶνε διὰ τοὺς ξένους. Διὰ τὸν ἑαυτόν μας, πρὸς χάριν μας, τίποτε. Ἡ πόλις μας κατήντησε νὰ ὁμοιάζῃ μὲ μερικὰ σπίτια, τὰ ὁποῖα καθαρίζονται καὶ εὐπρεπίζονται μόνον ὅταν πρόκηται νὰ δεχθοῦν ξένους, ἢ μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους ποῦ μέσα ἀπὸ τὰ ὡραῖά των φορέματα φοροῦν *ἀκάθαρτα κουρέλια καὶ χώνουν τὰ χέρια των ἄπλυτα μέσα εἰς γάντια μυρωμένα...*

Τώρα θέλομεν νὰ κρύψωμεν καὶ τὴν ἐπιδημίαν τῆς εὐλογιᾶς διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας. Ἀφίνω ὅτι ἀντὶ νὰ τὴν κρύψωμεν, πολὺ καλλίτερα θὰ ἦτο νὰ τὴν φανερώσωμεν διὰ νὰ τὴν πολεμήσωμεν καὶ νὰ τὴν ἐξοντώσωμεν τὸ γρηγορώτερον, ὄχι βέβαια χάριν τῶν ξένων καὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, ἀλλὰ χάριν ἡμῶν τῶν ἰδίων. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί εἶνε ἡ εὐλογιά; Εἶνε τύφος, χολέρα, πανώλης; Εἶνε καμμία ἀπὸ τὰς ἀσθενείας ἐκείνας, κατὰ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει *οὔτε προφύλαξις, οὔτε φάρμακον*; Εἶνε ἐπιδημία ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας εἰμπορεῖ νὰ φοβηθῇ τόσον ἕνας ξένος, ὥστε νὰ ἐμποδισθῇ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, μὴν κολλήσῃ καὶ πεθάνῃ; . . . Δόξα σοι ὁ Θεός, ὅλα τὰ φαρμακεῖα τοῦ κόσμου ἔχουν δαμαλίδα, καὶ τὰ εὐρωπαϊκὰ πολὺ καλλιτέραν τῆς ἰδικῆς μας... Καὶ ὁ ξένος ὁ ὁποῖος θὰ μάθῃ, ὅτι ἔχομεν ἐδῶ εὐλογιάν, ἂν *τύχῃ* νὰ μὴν εἶνε ἐμβολιασμένος, ἀρκεῖ νὰ ἐμβολιασθῇ, διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἄφοβος καὶ ἀσφαλὴς ὄχι πλέον εἰς τὸ ἰοστέφανον ἄστυ μας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖον τῶν εὐλογιώντων.

Ὦ, μακάρι δι' ὅλας τὰς ἀσθενείας ἡ προφύλαξις νὰ ἦτο τόσον εὔκολη καὶ βεβαία, ὅσον εἶνε διὰ τὴν εὐλογιάν! Μ' ἓν σωληνάριον καλῆς δαμαλίδος, τὸ ὁποῖον μόλις *στοιχίζει μίαν δραχμήν*, εἰμποροῦν νὰ ἐμβολιασθοῦν ὀκτὼ ἄτομα. Ἔπιασε τὸ μπόλι σου; Δὲν φοβᾶσαι εὐλογιάν. Ἐξώφλησες μ' ἕνα σπυράκι εἰς τὸ μπράτσο, μὲ μικρὰν ἐνόχλησιν καὶ σπανίως μὲ ὀλίγον πυρετόν. Δὲν ἔπιασε; Εἶνε εὐκολώτατον νὰ ξαναμπολιασθῇς, ἢ καθὼς τὸ λέγουν οἱ ἰατροί, ν' ἀναδαμαλισθῇς. Δὲν ἔπιασε καὶ πάλιν, ἐνῷ εἶσαι βέβαιος ὅτι μετεχειρίσθης καλὴν δαμαλίδα; Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἔχεις ἀνάγκην. Κάποιου προγενεστέρου ἐμβολιάσματός σου, ἴσως τοῦ βρεφικοῦ, διατηρεῖται ἀκόμη ἡ δύναμις. Ἔχεις ἀποκτήσῃ τὴν λεγομένην *ἀνοσίαν*. Καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἀνοσίας ποῦ μᾶς δίδει τὸ *μπόλι*, δὲν εἶνε ἡ αὐτὴ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς ἄλλους διαρκεῖ τρία ἔτη, εἰς ἄλλους ἑπτά, εἰς ἄλλους αἰωνίως. Ὑπάρχουν τωόντι παραδείγματα ἀνθρώπων ἅπαξ ἐμβολιασθέντων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ ἀναδαμαλισμὸς δὲν ἔπιασε ποτέ.

Ἡ εὐλογία εἶνε ἡ πλέον ἐπικίνδυνη, ἀλλὰ καὶ ἡ πλέον ἀκίνδυνη ἐπιδημία. Εἶνε φοβερά, ἀνίκητη, ἀπαισία, ὅταν εὑρίσκῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπροφύλακτον. Ἂν δὲν τὸν θανατώσῃ, θὰ τὸν παραμορφώσῃ ἐπὶ ζωῆς. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε, καταντᾷ ἀδύνατη ὡς σκιὰ καὶ ἄκακη ὡς ἀρνίον, ὅταν εὑρίσκῃ τὸν ἄνθρωπον προφυλαγμένον. Τὸ *μπόλι* ἐκεῖνο τὸ ἁπλούστατον, εἶνε ἀσπὶς κατὰ τῆς ὁποίας δὲν ἰσχύει τὸ βέλος της. Δὲν ὁμοιάζει μὲ τὰς προφυλάξεις, τὰς ὁποίας λαμβάνομεν ἐναντίον ἄλλων ἐπιδημιῶν, προφυλάξεις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπισφαλεῖς. Μὲ ὅλα τὰ ἀντισηπτικὰ καὶ τὰ μικροβιοκτόνα, μὲ ὅλην τὴν προσοχὴν καὶ τὴν καθαριότητα, εἰμπορεῖ κανεὶς μιὰ χαρὰ νὰ καταπιῇ τὸ μικρόβιον τοῦ τύφου καὶ νἀποθάνῃ. Ἀλλὰ μπολιασμένος νὰ προσβληθῇ ἀπὸ εὐλογιὰ δὲν ἠκούσθη ποτέ. Εἶνε καθαυτὸ ἡ *ἀσφάλεια* καὶ ἡ *σωτηρία*. Ὁ Γέννερ, ὁ ἐφευρέτης τῆς δαμαλίδος, εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους εὐεργέτας τῆς ἀνθρωπότητος.

Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ὅλως περιττὸν *νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἂν ἐμπολιασθήκατε*. Εἰς μίαν ἐπιδημίαν εὐλογιᾶς, τὸ πρῶτον καθῆκον τοῦ *καλοῦ πολίτου*,—*καθῆκον πρὸς τὸν ἑαυτόν του καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους*,— εἶνε νὰ μπολιασθῇ. Ἐδῶ εἴμεθα ἀκόμη ὀλίγον ὀπίσω εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα· ὑπάρχουν ἄνθρωποι, εἰς τὰς κάτω τάξεις προπάντων, ποῦ δὲν πιστεύουν εἰς τὸν δαμαλισμόν, ἢ τὸν παραμελοῦν, ἢ ὑποβάλλονται εἰς αὐτὸν σχεδὸν διὰ τῆς βίας, ὅταν ἡ φοβερὰ ἀσθένεια κρούσῃ τὴν θύραν των ἢ τὸ πολὺ τὴν θύραν τοῦ γείτονος. Ξεύρετε ὅμως τί γίνεται εἰς τὴν Εὐρώπην; Ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι δὲν περιμένουν τὴν ἐπιδημίαν διὰ νὰ προφυλαχθοῦν. Ἀναδαμαλίζονται κάθε δέκα χρόνια, καὶ μάλιστα παίρνουν καὶ πιστοποιητικὸν ἀπὸ τὸν ἰατρόν, τὸ ὁποῖον εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ *ἐπιδεικνύουν εἰς μερικὰς περιστάσεις* (π. χ. ὅταν ταξειδεύουν, ὅταν προσλαμβάνωνται εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν κτλ.) Δι' αὐτὸ ἐπιδημία εὐλογιᾶς εἰς τὰς εὐνομουμένας πόλεις τῆς Εὐρώπης εἶνε σήμερον ἀπὸ τὰ σπανιώτερα πράγματα. Καὶ ἂν ποτε παρουσιασθῇ, καταπνίγεται ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν διατηρήσωμεν μέχρι τοῦ Ἀπριλίου ποῦ θὰ γίνουν οἱ Ἀγῶνες, καὶ ἂν δὲν ἦτο ὁ φόβος μὴ δὲν ἔλθουν οἱ *ξένοι*, ἴσως θὰ τὴν ἐκρατούσαμεν διὰ πάντα...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

„ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ"

[Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος πρὸς τὴν Διάπλασιν]

Ὁ κ. Φαίδων (Γρ. Ξενόπουλος) μοῦ ἀπηύθυνε *τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν* μετὰ χαρᾶς δημοσιεύω:

«Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

«Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ στείλῃς μὲ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον εἰς ὅλους γενικῶς τοὺς φίλους μας ἀπὸ μίαν Ἀγγελίαν τοῦ νέου μου βιβλίου **«*Μαργαρίτα Στέφα*»**, καὶ νὰ συστήσῃς εἰς ὅσους εὐχαριστοῦνται νὰ μὲ διαβάζουν, νὰ γίνουν συνδρομηταί της. Νομίζω ὅτι εἰμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς ἀδιστάκτως, διότι ναὶ μὲν τὸ μυθιστόρημά μου αὐτὸ δὲν εἶνε διὰ παιδιά, ὅπως ἡ «Ἀδελφούλα» μου, εἶνε ὅμως λευκὸν μυθιστόρημα, ποῦ εἰμποροῦν νὰ τὸ διαβάσουν *ἀκόμη καὶ κορίτσια*—ἀρκεῖ, ἐννοεῖται, νὰ εἶνε πνευματικῶς ἀνεπτυγμένα. Ἡ «*Μαργαρίτα Στέφα*» ἄλλως τε ἐδημοσιεύθη πρὸ δώδεκα ἐτῶν εἰς τὴν «Ἑστίαν», περιοδικὸν τὸ ὁποῖον ἀνεγινώσκετο καὶ εἰς τὰ Παρθεναγωγεῖα.

«Ἐλπίζω, ἀγαπητὴ Διάπλασις, ὅτι ὅσοι μὲ ἀγαποῦν, — καὶ πολλοὶ τὸ λέγουν, καὶ τὸ *γράφουν μάλιστα*—*δὲν θ' ἀρκεσθοῦν νὰ ἐγγραφοῦν* αὐτοὶ μόνον, ἀλλὰ θὰ προθυμοποιηθοῦν νὰ ἐγγράψουν καὶ ἄλλους φίλους των, μὲ ἄλλους λόγους νὰ *ξεσπαθώσουν*, — αὐτὴν τὴν φορὰν ὑπὲρ τοῦ Φαίδωνος. Καὶ αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ τοὺς τὸ εἴπῃς ἐκ μέρους μου, διότι δυστυχῶς δὲν μοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ τὸ γράφω ἰδιαιτέρως πρὸς ἕνα ἕκαστον.

«*Σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων καὶ σὲ* ἀσπάζομαι.

«ΦΑΙΔΩΝ»

Ἡ Διάπλασις συνιστᾷ εἰς τοὺς μεγαλειτέρους ἐκ τῶν φίλων της τὴν «Μαργαρίταν Στέφα» τοῦ κ. Φαίδωνος. Εἶνε *ὡραῖον* βιβλίον (περὶ τούτου εἰμπορεῖτε νὰ πεισθῆτε καὶ ἐκ τῆς Ἀγγελίας, ὅπου τόσαι κολακευτικαὶ κρίσεις δημοσιεύονται) καὶ προσιτὸν εἰς ὅλους, ἀφοῦ μὲ δύο (2) μόνον φράγκα ἢ δραχμὰς προπληρωτέας εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητής, καὶ νὰ λάβῃ μέρος καὶ εἰς τὸ μικρὸν Λαχεῖον.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ «Πανελλήνιος Σύλλογος» Πειραιῶς [ΕΕΕ] ἐνέγραψε διὰ τὴν Α' ἑξαμηνίαν τοῦ ἔτους τούτου τὴν *πτωχὴν κόρην* τοῦ Βόλου τὴν συστηθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 1 εἰς τὸ 5ον φυλλάδιον. Εὖγε εἰς τὸν καλὸν Σύλλογον! Ποῖος τώρα θὰ τὸν μιμηθῇ καὶ θὰ ἐγγράψῃ τὴν πτωχὴν κόρην καὶ διὰ τὴν Β' Ἑξαμηνίαν;

Ἡ *Νοσταλγοῦσα Ἑλληνὶς* [ΕΕΕ] μοῦ ἔστειλε φρ. 10 πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 τῷ 1904 συστηθέντος ἀπόρου (τὸν ὁποῖον, βλέπετε, ἐγγράφει κατ' ἔτος.) Ὁ δὲ νεοσύστατος Σύλλογος «Νίκη» [ΕΕΕ] ἐνέγραψε διὰ τὸ ἔτος 1907 τὴν ἄπορον τὸν συστηθεῖσαν ὑπὸ τῆς *Λατανίας* καὶ ἐγγραφεῖσαν ὑπὸ τῆς *Ἀφρᾶς* διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Καὶ πάλιν εὖγε εἰς ὅλους!

Εἰς τὸν σωρὸν τῆς σημερινῆς μου Ἀλληλογραφίας, εὑρίσκω μερικῶν ἀπὸ δύο καὶ τρεῖς ἐπιστολάς. *Ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐδήλωσα*, κάθε φίλος μου εἰμπορεῖ νὰ μοῦ γράφῃ ὅσον συχνὰ θέλει. Ἀλλὰ δὲν θαπαντῶ παρὰ μόνον εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ καθενὸς καθ' ἑβδομάδα, καὶ μόνον εἰς μίαν θὰ δίδω εὔσημα, (ἄν, ἐννοεῖται, εἶνε ἀξία εὐσήμων.) Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπάντησίς μου, εἰς τὴν μίαν ἐπιστολήν, καὶ αὐτὴ δὲν εἶνε ὑποχρεωτική, διότι ἐξαρτᾶται πρῶτα ἀπὸ τὸν χῶρον ποῦ διαθέτω καθ' ἑβδομάδα, καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ διὰ τὸν κύκλον μας τὸ θέμα τῆς ἐπιστολῆς καὶ συνεπῶς ἡ εἰς αὐτὴν ἀπάντησίς μου. Μὲ ἄλλους λόγους, ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς τῆς ἑβδομάδος — μίαν τοῦ καθενός,— ἐκλέγω τὰς πλέον ἐνδιαφερούσας καὶ ἀπαντῶ εἰς αὐτὰς ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος.

Τὸ *Αἰθέριον Πλάσμα* [ΕΕ] ἐκθειάζει τὰς ἐφετεινάς μας προόδους μὲ στίχους. Ἰδοὺ πῶς τελειόνει τὸ ποιηματάκι του:

Μὰ κ' ἡ ἀλληλογραφία
Ὅπως πάντα σοβαρή
Κάποτε ὅμως καὶ ἀστεία
Κι' ὅσῳ πάει πιὸ ζωηρή.

Ὅπως τούτη, κι' ὅλα τἄλλα
Μεγαλώνουν καὶ προοδεύουν
Κι' ὁ Μελάνης μὲ τὸ Γάλα
Πάντα στὸ μυαλό μας μένουν.

Ξεύρετε τί εἶδε στὸν ὕπνο της ἡ *Γόνδολα τῆς Βενετίας*; [ΕΕ]. Ὅτι ἐδημοσιεύθησαν κι' ὅλα τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν καὶ ὅτι τὸ Α' Βραβεῖον τὸ ἐπῆρε, λέει, ὁ *Ἑλληνόπαις*. Ὅποιος πεινάει, λέγει ἡ παροιμία, καρβέλια ὀνειρεύεται· ἀλλὰ νὰ ὀνειρεύεται ὅτι τὰ καρβέλια αὐτὰ τὰ τρώγουν ἄλλοι, εἶνε λιγάκι... σκληρόν.

Δὲν εἶσαι ὁ μόνος ποῦ μοῦ κάμνεις αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, φίλε μου *Κ. Τζ.* Καὶ ἄλλοι ἐφαντάσθησαν ὅτι μετὰ τὰς 1000 Μετοχὰς δὲν θὰ δώσω ἄλλας, καὶ ὅτι οἱ τελευταῖοι μέτοχοι δὲν θὰ ξεύρουν τί νὰ κάμουν τὰ κουπόνια των. Μὰ ὄχι, φίλε μου! Χιλίας Μετοχὰς μόνον θὰ δώσω *δωρεάν*. Ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς τῶν Μετοχῶν εἶνε ἀπεριόριστος. Δηλαδή, εἰς κάθε ἀγοραστὴν κουπονίου, στέλλοντα φρ. 2.50, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ δίδω Μετοχήν. Ἐτύπωσα δὲ αὐτὸ 4,000 Μετοχάς, καὶ ἅμα ἐξαντληθοῦν αὐταὶ θὰ τυπώσω ἄλλας, καὶ ἔπειτα ἄλλας—διότι αἱ Μετοχαὶ δὲν θὰ παύσουν ποτέ. Νὰ εὔχεσθε μόνον νὰ πωληθοῦν χιλιάδες Μετοχῶν καὶ—σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει,—νὰ προσπαθῆτε πάντοτε νὰ διαθέτετε κουπόνια....

Ἀλήθεια, ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε προχθὲς μὲ τί χαρὰν ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὁ φίλος μου *Α. Πομόνης* κ' ἐπῆρε δωρεὰν 10 φράγκων βιβλία, διότι εἶχε διαθέσῃ καὶ τὰ τέσσαρα κουπόνια τῆς Μετοχῆς του! Νά, μὲ ὀλίγον κόπον, μὲ ὀλίγην φροντίδα, ὅλοι σας εἰμπορεῖτε νὰ αἰσθανθῆτε τὴν ἰδίαν χαράν. Ἔπειτα εἶνε καὶ ἡ ἄλλη χαρά, ἡ μεγαλητέρα: Διότι ὅταν διὰ τῶν Μετοχῶν ἐγγράφουν πολλοὶ συνδρομηταί, τὸ περιοδικόν μας θὰ μεγαλώσῃ καὶ θὰ βελτιωθῇ, χωρὶς αὔξησιν συνδρομῆς.

Σῆμα τῆς Διαπλάσεως [ΕΕ], εἰς τὸ ἐρχόμενον θὰ δημοσιευθοῦν τὰ Εὔσημα, καὶ εἰς τὸ ἄλλο, ἐλπίζω, τἀποτελέσματα τοῦ Δημοψηφίσματος. Ἔχουν ψηφίσῃ ἕνα σωρό! Ἡ Κάκια ἔλαβε τὴν κάρτα σου καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολύ. Θὰ εἴπω εἰς τὸν *Ἀμιμητούαρ Γελωτοποιουάρ* πόσον σοῦ ἤρεσε τὸ «ἀστειουὰρ Παιδικουὰρ Πνευματουάρ του.. ».

Ποία εἶνε αὐτὴ ποῦ μοῦ γράφει πάλιν μὲ τὸ ψευδώνυμον «*Ἁγνὴ Καρδία*»; Ἠρώτησα καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Τέτοιο ψευδώνυμον δὲν ἔχω ἐγκρίνῃ φέτος.

Γνωρίζω τὰ φρικώδη ποῦ διεδραματίσθησαν εἰς τὴν πόλιν σας, *Νοσταλγοῦσα Ἑλληνίς*, καὶ φαντάζεσαι τὴν ἀνησυχίαν μου καὶ ἔπειτα τὴν χαράν μου ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμα σου καὶ εἶδα ὅτι διεφύγατε κάθε κίνδυνον. Πολλοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὸν ἀγαπητόν μου Βίκτωρα.

Ἀλήθεια, *Κύκνειον Ἆσμα* [Ε], ἡ ὁδὸς Εὐριπίδου ὑποφέρει πολὺ ὅταν βρέχῃ,—δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ ὅτι ὑποφέρουν οἱ διαβάται. Ἀλλ' ἔχει μεγάλην κίνησιν, καὶ ἡ ἐπιδιόρθωσις δὲν τὴν ὠφελεῖ πολύ. Νά, πέρσυ, τὴν ἔστρωσαν πέρα-πέρα καὶ πάλι ἔγινε ἐλεεινή. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τοὺς φίλους μου νὰ ἔργωνται, — μὴ κατόκνει *λασπώδη ὁδὸν πορεύεσθαι*...—οὔτε μὲ μέλει, ἂν μαζὶ μὲ τὴν πολύτιμον ἀγάπην των, μοῦ κουβαλοῦν καὶ ὀλίγην λάσπην...

Ἡ φίλη μου πρώην *Κρυφοδαγκανιάρα* δὲν ἐδιάβασε τὸν Ὀδηγόν; Δὲν εἶδεν ὅτι διὰ νὰ τῆς ἐγκρίνω ψευδώνυμον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, —εἴτε αὐτὸ ποῦ εἶχεν, εἴτε ἄλλο, — πρέπει νὰ μοῦ στείλῃ 1 δραχμήν;

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ποικίλη καὶ φαιδρὰ ἐπιστολή σου, *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* [ΕΕΕ]. Νὰ ἴδοῦμε λοιπόν, ἡ καϋμένη ἡ Ἰουλέττα θὰ εὕρῃ τὴν μητέρα της; Πολὺ δύσκολον! Νὰ εἶνε ἐκεῖ ἀποκλεισμένη ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ νὰ μὴν ἐνθυμῆται οὔτε τὄνομά της!...

Ὁ πατέρας τῆς *Ἑλικωνιάδος Παρθένου*— ([4Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν,)—ἔλεγε μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν μητέρα της: «Τὰ καϋμένα τὰ παιδιά! Ἱδρύουν συλλόγους διὰ νὰ διαδώσουν τὸ περιοδικόν των καὶ νἀποκτήσουν τὸ φύλλον διπλοῦν... Δὲν τὰ βλέπουν αὐτὰ οἱ γονεῖς τῶν πλουσίων; ...» Καὶ βέβαια ὅτι μία δωρεὰ ὁμογενοῦς ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ φύλλον μας διπλοῦν, χωρὶς συλλόγους καὶ ξεσπαθώματα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὑρεθῇ! Ὑποθέτω ὅτι πολὺ εὐκολώτερα ἡ Ἰουλέττα θὰ εὕρῃ τὴν μητέρα της....

Τὴν 15 Ἰανουαρίου, τὸ βράδυ, ἐνῷ ἔτρωγα, ἔλαβα ἕνα γράμμα μὲ 9 δραχμὰς καὶ μὲ τὰ ἀκόλουθα: «Ἀγαπητή μου Διάπλασις. Ἐγώ, ὡς... δὲν γνωρίζεις, εἶμαι ἄνθρωπος τῶν ἄκρων. Ἀφοῦ δὲν ὑπῆρξα πρῶτος εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς μου, τοὐλάχιστον θὰ ἔχω τὴν δόξαν νὰ εἶμαι τελευταῖος; Πῶς;—Ἡ δραχμὴ διὰ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ψευδωνύμου μου. *Αἰθὴρ*.» Καὶ εἰς τὴν ἀπόδειξιν ἐπάνω, τοῦ ἐσημείωσα μὲ κόκκινο μελάνι: «Μάλιστα, ὁ τελευταῖος τῶν ἐν Ἀθήναις.» Ἔ, καὶ αὐτὸ εἶνε μία δόξα, γιατὶ ὄχι; Ἄλλως τε ὁ *Αἰθὴρ* θὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ Διάπλασις δέχεται μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην καὶ τὸν πρῶτον καὶ τὸν τελευταῖον...

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Γλυκὸ Φιλάκι* [ΕΕ], *Ἄρης* [ΕΕ], *Θεὸς τῆς Ἀγάπης* [4Ε], *Ἑλληνικὴ Καρδία* [ΕΕΕ], *Ἄπτερος Νίκη* [?Ε], *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* [ΕΕ], *Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία* [ΕΕΕ], *Σημαία τοῦ Φωτός* [Ε]. *Ἀμίμητος Γελωτοποιός* [ΕΕΕ], *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* [ΕΕΕ], *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός* [4Ε], *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* [ΕΕ], *Πολυθέλητος Νεότης* [ΕΕ], *Ἄγγελος Αὐγερινός* [3Ε], *Ἑλληνικὸς Παιάν* [ΕΕ], *Νὺξ τῆς Καστέλλας* [Ε], *Αἴγλη τῆς Ἑλλάδος* [ΕΕ], *Λάτρης τοῦ Ἀπείρου* [4Ε], *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης* [ΕΕΕ]. *Δικέφαλος Ἀετὸς* [ΕΕΕ] καὶ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* [ΕΕΕ].

ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ ΟΔΗΓΟΥ

Παρελείφθη κατὰ λάθος ἀπὸ τὸν ἐφετεινὸν Ὀδηγόν, ὁ ὅρος, ὅτι *δύο ἀδέλφια μαζὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν αὐτὸν Διαγωνισμὸν Λύσεων*.

Ἀλλ' ὁ ὅρος αὐτὸς ἰσχύει καὶ θὰ ἰσχύῃ πάντοτε. Ἄς τὸ ἀκούσῃ ὁ *Τολμηρὸς Θαλασσοπόρος* [Ε] καὶ ὅσοι ἄλλοι μὲ ἠρώτησαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ἰσχύουν, ἀντὶ ἑνὸς φράγκου, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα ψευδώνυμα ἀκολουθοῦνται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια· καὶ ὅσα ἀκολουθοῦνται ἀπὸ κ, ἀνήκουν εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Μελαγχροινὸ Ἑλληνόπουλο*, κ. (Ο. Μ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· ἀργήσες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ τόσον εὐχάριστους ἀσχολίας...) *Ἡλιόλουστος Πρωΐα* κ. (... ἡ ὁποία μοῦ γράφει ὅτι εἰς τὸ Σχολεῖόν της, ὅπου πᾶς κι' ὅπου σταθῇς, δὲν ἀκοῦς ἄλλο ἀπὸ Διάπλασιν!) *Βράχος τῶν Γλάρων*, α. (Ο. Ν. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Πυργεία Καλλιτέχνις*, κ. (+) *Φάρος τῆς Ποντικονήσου*, α. (Σ. Δ.) *Δαφνοστεφὴς Σημαία*, κ. (χ+ψ=ω) *Κουφιοκάρυδο*, α. (+—X: ἔστειλα· σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Συναχωμένος Ποντικός*, α. (Σ. Θ. Τ.) *Μάγος τῆς Ἀνατολῆς*, α. (Α. Μ. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα καὶ ἔγραψα εἰς τὴν ἀπάντησίν σου·) *Πανοῦργος Ὀδυσσεύς*, α. (Σ. Α. Φ. φύλλα ἔστειλα·) *Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου*, α. (Α. Γ. Α.) *Μπουμπουλίνα*, κ. (χωρὶς ἀρχικά·) *Μικρὰ Λαρισσαία* κ. (Ρ. Ω. Ρ.) *Χωλὸν Ἴον*, α. (Τ. Ρ. εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν τὰ δέοντα·) *Μελαγχροινὴ Χιωτοπούλα* κ. (Α+2Β) *Ἔνδοξος Ζωγράφος*, α. (Ο. Π. Α.) *Μόζαρτ*, α. (Χ. Ψ. Ω.) *Νεραϊδολούλουδο*, κ. (σσσστ! [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Ὑπερήφανος Φοῖνιξ*, α. (Α. Α. Α.) *Βρυῶδες Ρόδον*, κ. (Ε. Π. Ρ.) *Ὡραία Ἑλλάς*, α. (Β. Β. Β.) καὶ *Ἀγριοβιολέττα*, κ. (Χ. Γ. Β. ἐλήφθησαν.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἁγνὴ Ψυχή*, κ. *Χειμωνιάτικος Ἥλιος*, α. *Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ*, κ. *Ὑπὲρ Πατρίδος*, α. *Ἀλώπηξ τῆς Μυτιλήνης*, α. *Λεσβιακὸν Ἄνθος*, α. *Νοσταλγοῦσα Ἑλληνίς*, κ. *Θεσπεσία*, κ. *Ἐλπιδοφόρος* α. *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς*, α. *Σῆμα τῆς Διαπλάσεως*, α. *Αἰθήρ*, α. *Ἑλληνοπούλα*, κ. *Χωλὸς Διάβολος*, α.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἄγγελος τοῦ Ἐλέους* μὲ τὴν *Μαρουσίαν* καὶ *Ρέαν* — ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* μὲ τὸν *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*, *Φίλην τῶν Ζώων* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν* — ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Κυανόφθαλμον Ἑλληνοπούλαν*, *Κόρην τοῦ Οὐρανοῦ*, *Καρδίαν ὑπὸ Τέφραν*, *Λευκόπτερον Ἄγγελον*, *Νύκτα τῆς Καστέλλας* — *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος* μὲ τὴν *Ἑλληνίδα*, *Σημαίαν τοῦ Φωτός*, *Πτερωτὸν Ὄνειρον*, *Ἐαρινὴν Νεφέλην* καὶ *Ἀγκάθι τῆς Τριανταφυλλιᾶς* — ἡ *Ἡλιόλουστος Πρωΐα* μὲ τὸ *Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα* καὶ *Νύκτα τῆς Καστέλλας* — ὁ *Ὑπερήφανος Φοῖνιξ* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Γόνδολαν τῆς Βενετίας*, *Κυρίαν Σκορφαλόσπραν* καὶ *Ἐαρινὴν Νεφέλην* — ὁ *Κυματοθραύστης τοῦ Εὐξείνου* μὲ τὸ *Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα*, *Ροδοαφνοστεφανωμένον Ἥρωα*, *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Δικέφαλον Ἀετὸν* καὶ *Ἀφρὰν* — ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης* μὲ τὴν *Γόνδολαν τῆς Βενετίας*, *Ἑλληνικὴν Ἐλευθερίαν*, *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Φίλημα Σκιᾶς* — ἡ *Ροδιὰ* μὲ τὸν *Πρίγκιπα Σμάραγδον* — ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ τὴν *Νύκτα τῆς Καστέλλας*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* — ὁ *Ποιητὴς τοῦ*

Παρνασσοῦ μὲ τὸν *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Ἄφραν* καὶ *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας* — ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μὲ τὸν *Ἐπίγειον Ἄγγελον*, *Λευκόπτερον Ἄγγελον*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Ἄφραν* καὶ *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας* — ὁ *Ἑλληνικὸς Παῖς* μὲ τὸ *Δακρυσμένο Τριαντάφυλλο*, *Μαραμένην Γαζίαν* καὶ *Λάμψην τοῦ Ἀπείρου* — ἡ *Ἀναίσθητος Καρδία* μὲ τὴν *Κυανόφθαλμον Ἑλληνοπούλαν* καὶ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἑλληνίδα* [ΕΕ] πολὺ μ' εὐχαρίστησε ἡ «φλυαρία» σου· ἤθελα μόνον νὰ ἦτο πλέον συχνή·) *Χρυσοῦν Μόσχον* ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· τὰ Παιδ. Πνεύμ. ποῦ μοῦ ἔστειλες δὲν εἶνε πρωτότυπα· μερικὰ τοὐλάχιστον τὰ ἔχω ἰδῆ καὶ ἀλλοῦ·) *Ἀνδρέαν Κ. Δ.* (ἕνα κουπόνι εἶνε ἤδη ἀρκετόν· ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου διὰ νὰ σοῦ ἀπαντῶ; εὑρὲ ἐπὶ τέλους ἕνα, καὶ ἂς μὴν εἶνε τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα·] *Παῦλον Μ. Β.* (πρέπει νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν πρότασιν καὶ νὰ στείλῃς, κατὰ τὸν κανονισμόν, 1 φρ.) *Αὔραν τοῦ Βερμίου* (Μετοχὴν ἔστειλα·) *Κυρίαν Σκαραλόστραν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν· ἡ ἀπάντησις δεκτή·) *Ροδίαν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Κυματοθραύστην τοῦ Εὐξείνου* (ἔστειλα Σῆμα καὶ χάρτην τῶν Λύσεων·) *Μαραμένην Γαζίαν* ([ΕΕΕ] ξεσπάθωμα θὰ σοῦ λογαριάζεται ὁσάκις ὁ ἀγοράζων τὸ κουπόνι σου ἐγγράφεται συνδρομητής· ἂν πωλήσῃς καὶ τὰ τέσσαρα, θὰ ἔχῃς δικαίωμα ἐπὶ 10 φράγκων, καὶ τότε ἢ παίρνεις βιβλία, ἢ ἀνανεώνεις τὴν συνδρομήν σου διὰ τὸ ἐρχόμενον· ὄχι καὶ τὰ δύο μαζί!) *Ἀργυρότοξον Φοῖβον* ([ΕΕ) διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς διαπλασιτίδος· εἰς τὰς Ἀσκήσεις βάζω καὶ παλαιὰ ψευδώνυμα· ὁ διαγωνισμός, βλέπεις, ἐπροκηρύχθη τῷ 1905· ὥστε δὲν πειράζει ἂν πολλὰ εἶνε τώρα κατηγγημένα· διὰ τὸν ἴδιον λόγον, μερικῶν ποῦ δὲν εἶχαν τότε ψευδώνυμον, δημοσιεύω Ἀσκήσεις μὲ τόνομά των, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐπιτρέπεται εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν·) *Πτερωτὸν Ἄγγελιαφόρον* (τόμους ἔστειλα· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Μικρὸν Κεφαλλῆνα* ([Ε], φυσικά, πρῶτα τὰ μαθήματα καὶ ἔπειτα ἡ ἀλληλογραφία· ὥστε μόνον ὅταν εὐκαιρῇς θὰ μοῦ γράφῃς·) *Ταχυδρόμον τῆς Εἰρήνης* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἀνίβαν τὸν Καρχηδόνιον* (δὲν βλέπτει·) *Πτερωτὴν Καρδίαν* ([Ε], σύντομα βλέπω, ἀλλὰ ἔξυπνα·) *Μισοκακόμοιρον* ([Ε], ναί, πολὺ ἀστεῖον τὸ ψευδώνυμόν σου· πρόσεχε ὅμως νὰ μὴ τὸ λίς καὶ τὸ μάθουν ὅλοι·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (βεβαίως, καὶ στεῖλε τὴν σημείωσίν σου·) *Ἰφιγένειαν Π. Κ.* (πῶς νὰ δημοσιεύσω τὴν πρότασίν σου, ἀφοῦ δὲν ἔχεις ψευδώνυμον;) *Ποιητὴν τοῦ Παρνασσοῦ* ([Ε], ὄχι, ἡ λύσις πρέπει νὰ συμφωνῇ ἐντελῶς·) *Ἄνθος τῆς Ἐλευθερίας* (ἔστειλα δευτέραν Μετοχήν·) *Μπουμπουλίναν* (αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Αἴθριον Οὐρανὸν* ([Ε], μὴ τὰ βάζῃς μὲ τὸ μυαλό σου, διότι αἱ λύσεις δὲν εἶνε τόσον εὔκολοι· μόνον μετὰ μακρὰν πεῖραν θὰ εἰμπορῇς νὰ τὰς εὑρίσκῃς ὅλας·) *Ἀναίσθητον Καρδίαν* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Λεσβιακὸν Ἄνθος* (ἐξήγησα διὰ ποῖον λόγον, εἰς τὸ προηγούμενον· ἄλλως τε ἡ ἄδεια δίδεται πάντοτε πρόθυμος·) *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν* (ἔστειλα·) *Νόρμαν* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ θὰ μοῦ γράψῃς·) *Βανίλιαν*, *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· τί ἐορταί! τί δῶρα! ποιός τὴ χαρὰ σου!...) *Αὔραν τοῦ Ὁμήρου* (εἶχε τυπωθῇ πλέον. [Ε]·) *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *16 Ἰανουαρίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράψουσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ κοστίζει φρ. 1.]

91. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε θηλυκόν,
Οὐδέτερον τὸ δεύτερόν μου·
Τὸ τρίτον πάλιν θηλυκόν,
Καὶ ἀρσενικὸν τὸ σύνολόν μου,
Δηλοῦν μεγάλον Ἀθηναῖον
Ἀρχαῖον ὅμως—ὄχι νέον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτερωτῆς Καρδίας

92. Συλλαβόγριφος.

Ἐὰν ἁπλοῦν στοιχεῖον κατορθώσῃς
Μὲ φθόγγον κι' ἀριθμὸν νὰ συνενώσῃς,
Θὰ ἰδῇς νὰ ἀναστηθῇ μετ' εὐκολίας
Εἷς ἥρως περιφήμου ἐκστρατείας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίας Α. Καλλίνοσκη

93. Δημῶδες αἴνιγμα

Μακρὺς-λιγνὸς καλόγερος
Καὶ πήττα ἡ κεφαλή του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐτονόμου

94. Τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως.

*
* *
* * * * * * *
* *
* * * * * * *
* * * * *
* * * * * * * * * * *
* * *
* *

Νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται: εἰς τὸ Δ: ἀριστερά, ἀρχαία βασίλισσα, μήτηρ τέρατος· δεξιά, ἀρχαία ὀνομασία τοῦ ἡλιοτροπίου· καὶ εἰς τὴν βάσιν, ἐκπαιδευτήριον. Εἰς τὸ Π: ἄνω κάτι χρήσιμον πρὸς σφράγισιν· ἀριστερὰ ποταμὸς τῆς Τροίας καὶ δεξιὰ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. Εἰς τὸ Τ: καθέτως ὄρος τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁριζοντίως νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς

95. Φύρδην-Μίγδην.

Τρικότεν ὤπισαν ἢ λεναῖλ τημέν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάμψας

96. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον ψευδώνυμον τῆς Διαπλάσεως διατάσσει τὸν ἀέρα νὰ σταματήσῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ... ζητουμένου

97. Φωνηεντόγριφος μετὰ Μεσοστοιχίδος.

Τῇ παρεμβολῇ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, εἰς τὰ κάτωθι σύμφωνα, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχηματίσε ἑπτὰ λέξεις, ὧν τὰ μεσαῖα γράμματα νὰποτελοῦν κάτοικον χώρας τῆς Ἑλλάδος:

ξλσπ-καρ-νμσπ-ρτς-νσν-σνκρδ-ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλοίσβου τῆς Θαλάσσης

98. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν πτηνόν:

1, Αὐταπάρνησις. 2. Ὀξυθυμία. 3, Μετριοφροσύνη. 4, Σῶμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πομπαίου Ἑρμοῦ

99. Φωνηεντόλιπον.

μ-χλδν-ρ-**-π

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κάβουρα

100. Γρῖφος.

Αὐτὸς
ἄ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δοκιμίου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 49 καὶ 50-51.

559. Ἀνεμώνη (ἐν, Αἴμων, ἡ.)—560. Ἐκάβη (Ε, Κᾶ, Βῆ.)—561. Ἴστρος-Ἄστρος. —562. Ἡ φτέρη.

563. ΧΑΜ (ναυΜΑΧίαν...)
ΑΛΑΣ (βάρβαροΣ ΑΛΑριχοῦ..)
ΜΑΝΙΑ (τιμΑ"ΙΝΑ Μακροχοῦ...)
ΣΙΑΜ (ΜΑΙΣτρος...)
ΑΜΑ ('ΑΜΑλθείας...)

564. Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων—εἶνε περιοδικὸν—ἱκανὸν νὰ διαπλάσῃ—καὶ μεγάλον καὶ μικρόν.—575. Διὰ τοῦ *δς*:

ΠΟΣΟΣ
ΧΑΡΟΣ
ΜΩΡΟΣ
ΝΟΣΟΣ
ΣΟΦΟΣ

566. (Ὡραῖος, Ἱκανός, Ἔρχομαι, Ὄλβιος, Ὁμοῖος, Ἄγριος, Ἴσος, Ἐλεύθερος, Ἐμπρός, Εὐπιστία, Ὑγιής=) ωιε-οο-αι-εεέ-υ — *Ὤδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν.* — 567. ΚΛΕΩΝ-ΑΙΜΩΝ (ΚαλΑμαι, ΗΛΙας, ἀνΕΜώνη, ΚολΩνία, ΜένεΝδρος.)—568. ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ ("ΑΡνησις, ΤΕλεία, ΜΙσος, ΣΙνις, Ἀσία) — (αρν εἰς ὃς -τελεία-μ' εἰς ὃς-σὺν εἰς Α σῖ α.) — 569. Κτυπᾷ εἰς ἐπισκέπτης, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἐὰν ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν στραφῇ οὕτως, ὥστε ἡ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Τὸ κεφάλι του σχηματίζεται ἐπὶ τῆς τραπέζης παρὰ τὴν χεῖρα τοῦ οἰκοδεσπότου, τὸ δὲ ἄνω μέρος τῆς ράχεως τῆς καρέκλας, ἐπὶ τῆς ὁποίας κάθεται οὗτος, ἀποτελεῖ τὸν ὑψηλὸν πίλον, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ὁ ἐπισκέπτης. Τὰ λοιπὰ φαίνονται εὐκόλως.

---

570. Μανία (μά, νῖ, α.) — 571. Χάσμα-ἄσμα.— 572. Πάτμος-ἀτμός.—573. Σῖφος.

574. Δ
ΔΙΑ
ΙΟΣ
ΡΗΝΟΣ
ΠΑΥΛΑ
ΝΑΥΣΙΚΑ
ΗΣΙΟΔΟΣ
ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ

575 Κάρυστος—ἱστὸς=*Κὸρ* +(Ψυχὴ—ψῖ=) *χῖ* +(Σιδὼν—σῖ =) *Δὼν* = ΚΑΡΧΗΔΩΝ. — 576. ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ (ναί, χαρά, ράχις, Σαχάρα, Ἴσις.)—577. Διὰ τοῦ Ο: *Ὅσον ὁ πόνος τόσον ὁ κόπος.*—578. Χρόνου φείδου.—579. Φθαρτὰ ἅπαντα τὰ πράγματα. — 580. (Νέότης, Μόνωσις, Σιωπή, Πόλις, Θάρρος=)νμς-πθ=Νόμοις πείθου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10. Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἱ τιμαὶ ἐκφοῦνται εἰς χρυσόν· Ἀγγελίαι στελλόμεναι ἄνευ τοῦ ἀντιτίμου, ἢ μὲ τὸ ἀντίτιμον ἐλλιπές, δὲν δημοσιεύονται].

Κάμνουσα συλλογὴν δελταρίων, παρακαλῶ εὐαρεστουμένας ὅπως μοι πέμψωσι τοιαῦτα. Θὰ βραβεύσω τρία, τὰ ὡραιότερα. Δέχομαι μόνον δεσποινίδων.—Δεσποινὶς Μαρίκα Χαλικιᾶ, Λευκάς. *(5'.—18).*

Ἀνταλλάσσω καλλιτεχνικὰ εἰκονογραφημένα δελτάρια μόνον ἐξωτερικοῦ. Προτιμῶ τοποθεσίας καὶ θαλασσογραφίας. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. — Ἰωάννης Μανοῦσκος, μαθητὴς Γ' τάξεως Γυμνασίου, Χαλκὶς (Grèce). *(5'.—19).*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ταχεῖα καὶ ἀσφαλής.—Minas Em. Papadopoulos, Aïdin (Asie Mineure) *(5'.—20)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.